

Juli-September 2017
(Verschijnt 4 maal per jaar)

Africa Inland Mission

Nederland

Nieuwsbrief

In dit blad:

De stilte is uw huis	1
Leonie Dieleman	2
Jurgen en Katja Hofmann	4
Ard en Carin de Leeuw	5
Annemarie Boks	7
Adressen werkers	13
Verjaardagen werkers	13
Bestuur AIM International	14

Africa Inland Mission International is een ANBI erkende organisatie waardoor giften aftrekbaar zijn.

Bankrekening is NL91 RABO 0155 6577 12 tnv AIM International te Wageningen.

Aangesloten bij Missie Nederland

Het is toegestaan om artikelen uit deze nieuwsbrief over te nemen mits met bronvermelding.

De stilte is uw huis

De scholen zijn weer begonnen en de vakanties zijn voorbij. Het dagdagelijkse ritme is voor velen weer begonnen. Hopelijk kunnen we het vakantiegevoel wat vasthouden. Het gevoel dat er vrijheid is en dat je minder gebonden bent aan tijd en het eeuwige moeten. Dat je kan genieten van rust en vergezichten.

In het voorjaar viel mijn oog op een boek in de bookshop van een abij van Leo Fijen. Het boek: 'Kon ik de stilte maar wat harder zetten'..... Een prachtige titel. Enerzijds zo paradoxaal maar anderzijds zo uitnodigend om op te pakken en te gaan lezen.

Wat kan stilte helend werken voor geest, ziel en lichaam en des te meer als we Zijn Aangezicht zoeken. Graag wil ik deze bijdrage ook besluiten met het lied dat op een van de eerste pagina's van het boek staat waarin zo mooi aangegeven staat dat stilte ruimte geeft!

De stilte is uw huis

U woont niet in een storm, o Heer, maar in een zacht geruis. Wie zwijgt en luistert hoort steeds meer: De stilte is uw huis.

Een stilte die zich horen laat, heel zacht, nog ongekend; ze fluistert van wat komen gaat en wie U voor mij bent.

Ik zoek de stilte, zoek een rust die ruimte maakt in mij. Ik adem op, ik ben gerust en voel U heel dichtbij.

Erik Idema

Uit : Het Nieuwe Liedboek (512)

Wat kan je daar soms zo naar stilte en Zijn Nabijheid verlangen!

Bert Martijn Dijkstra

Nieuws van heinde en ver...

Leonie Dieleman

Volks(ins)telling

Een Hollander, die met hart en ziel werkzaam was in Beira, zei begin dit jaar: 'Mozambique is een ziek land waar integere mensen verdacht en kapot gemaakt worden.' Een Britse collega, hier al 20 jaar met passie werkzaam, zei dat de Mozambicaanse kerken vergiftigd zijn. Mijn baas, een Duitse, bevestigde dit, maar bracht een nuance aan door te zeggen: 'De ene meer dan de andere'. Omgaan met ambtenaren is hier ook topsport. Het is vaak al een hele kunst om hem of haar op kantoor te ontmoeten, want 9 van de 10 keer zijn ze niet op hun plek. Ze zijn 'nog niet gearriveerd, net even ... weg/gaan lunchen/ beltegoed gaan kopen/naar het ziekenhuis'. Als je dan eindelijk 'beet hebt' zijn ze vaak chagrijnig en zoals een andere Hollandse kernachtig samenvatte: 'Als ze dan eindelijk gedaan hebben wat ze moeten doen, loop je over van

gewoon gedaan hebben wat ze al die tijd al hadden moeten doen.' Ik was een beetje onthutst om mensen die ik hoog heb Mozambique zo treffend op de kaart te horen zetten. Tegelijkertijd weet, zie en ervaar ik het ook: Een bevriende Mozambicaan studeerde enkele jaren geleden af in filosofie en begon met een behoorlijke dosis passie les te geven in het voorgezet onderwijs. We spraken er een keer over hoe je als docent een positieve, cruciale rol kunt spelen in het leven van je leerlingen. Soms ook als identiteitsfiguur. Twee jaar later kwam ik hem opnieuw tegen. Hij was behoorlijk gedesillusioneerd. Terecht had hij bij het uitoefenen van zijn vak ook onvoldoendes uitgedeeld aan leerlingen, ongeacht of het om zoon/dochter van de burgemeester of kind van een bananenverkoopster ging. In de klas leek dat het beoogde effect te hebben; een deel van de

leerlingen begon harder te werken. Echter bij de rapportenvergadering werd deze jonge docent door de directie gesommeerd alle onvoldoendes op te waarderen tot redelijke cijfers. Er zijn immers plaatselijke en landelijke verkiezingen; als je je plaats wilt behouden, moet je als school wel een beetje een goed landelijk gemiddelde hebben. Vertwijfeld keek hij me aan en vroeg: 'Wat heeft lesgeven zo voor zin?'

Een andere, behoorlijk intelligente jongeman weigerde met geld teschuiven tijdens zijn opleiding voor wegebouwer. De leraar liet hem hiervoor boeten en hij moest het jaar overdoen. De onrechtvaardigheid vrat aan hem, maar hij weigerde afstand te doen van zijn integriteit. Inmiddels is hij al meer dan een jaar afgestudeerd en heeft nog steeds geen baan. Een baan moet je tegenwoordig steeds vaker **kopen** en mensen sparen hier inmiddels voor (...). Je ziet dan gebeuren wat geschreven staat in Prediker: *'Het zijn niet altijd de snelsten die de wedloop winnen, soms hebben de wijzen geen brood en zijn de verstandigen niet rijk.'* Zo kwam ik de zoon tegen van een enigszins dubieuze kerkleider, waarvan ik had gehoord dat hij een vaste baan had. Ik begroette hem enthousiast, dacht dat hij ook wel blij zou zijn en vroeg hoe het beviel op zijn werk. 'Het gaat wel', was z'n

antwoord, 'ik kan er redelijk veel tussenuit knippen zonder dat iemand op me let, dus wat dat betreft bevat het me wel (...). Even dacht ik nog dat ik het niet goed had gehoord.

De conciërge van een school deed z'n beklag bij me over een docent en zei: 'Dat is zo'n bandiet, hij geeft altijd tot het laatste uur les en gaat nu nooit eens wat eerder naar huis.

Ik voel me met m'n permanente verblijfsvergunning op zak een soort 'landverrader' wanneer ik deze vormen van sabotage in de mentaliteit en in het denken van veel Mozambicanen zo opschrijf. Ik zie nl. óók dat de gemiddelde Mozambicaan een emotionele draagkracht heeft waar wij 'u' tegen kunnen zeggen.

Mozambicaanse kinderen spelen altijd en vervelen zich nooit! De jeugd is bescheidener; ze leren van jongsaf aan dat de wereld niet om hen draait. Een instelling waarmee je m.i. het leven net iets makkelijker aan kunt als er veel tegenzit. Toch komt er uiteraard soms ook stoom van verontwaardiging uit m'n neus: Sommige Mozambicanen die hun hoofd boven het maaiveld uitsteken, worden een kopje kleiner gemaakt. Ik ken er één die nog steeds met kop en schouders boven dit maaiveld uitsteekt en tot nu toe de dans heeft weten te ontspringen!

Hij zei tegen me: 'Léonie, je kunt

een vrucht in eerste instantie niet aanspreken op zijn vorm. Dit heeft nl. alles met de boom, c.q onze geschiedenis, te maken..'

Onlangs werd er in Mozambique een volkstelling gehouden. Men wil dan weten hoeveel personen je huishouden telt, of je kookt op gas of met houtskool of brandhout en hoe je een douche neemt; in de rivier of anderszins.. Ook registreert men je veestapel: kippen, geiten en varkens met bijbehorende aantallen. De Mozambicanen hoefden hiervoor niet naar hun geboorteplaats af te reizen; ik deed dat wel. De scholen waren in verband hiermee nl. ruim 5 weken dicht en ik vertrok naar mijn geboorteland voor een verlof. Daar leerde ik een nieuw woord, fipronil, en ik hoorde van een mol bij de Rabobank. Ook merkte ik op -en u weet dat beter dan ik- dat in Nederland soms geeist lijkt te worden dat dingen *leuk zijn* en er een generatie opgroeit van '*de wereld draait om mij*' met alle onzekerheid van dien. Iedere wereldburger lijdt aan de ik-ziekte, zoals ik iemand hoorde zeggen. Het zit in ons hart..

Bij terugkeer in Mozambique deze week zat mijn niet geregistreerde veestapel op me te wachten.. in de vorm van kakkerlakken, kikkers en hagedissen. Ik heb ze nog niet geteld

Jurgen en Katja Hofmann

Van balen naar bemoediging

Op vrijdagmiddag 9 juni zeiden we tegen elkaar: 'Wat fijn dat we Anna (een collega) vanochtend hebben kunnen wegbrengen, want met deze regen komen we hier voorlopig niet weg. Er moet nu niks gebeuren.' Die nacht werd Jurgen opgeschrikt door een zeer hevige pijn in buik en rug. Toen daar ook nog symptomen van darmobstructie bijkwamen hakten we - samen met bevriende artsen - de knoop door en hebben Jurgen per helikopter uit ons gebied laten evacuëren naar een ziekenhuis in de hoofdstad. Een halve week later werd Jurgen uit het ziekenhuis ontslagen. De pijn en overige symptomen bleken veroorzaakt door nierstenen, waarvan de grootste operatief door de arts was verwijderd. Na een week aansterken bij een vriend kwam Jurgen, nog steeds vermoeid en wat vermagerd, weer thuis in Maroamboka. Na een paar weken

was hij weer fit en had veel zin om weer aan de slag te gaan met het vertalen van bijbelverhalen in het Tanala.

Voor de vertalingen zijn we echter afhankelijk van Menja, de schoolmeester van Maroamboka. Hij spreekt zowel officieel Malagasy (wat wij in de hoofdstad hebben geleerd) als het Tanala dialect. Hij vertaalt voor ons de verhalen uit het Malagasy in het Tanala, om het daarna uitgebreid met Jurgen door te nemen op inhoud, uitspraak, begrijpelijkheid enzovoort. Net toen Jurgen beter was, had Menja het erg druk met het afronden van het schooljaar en daarna werd hij ziek.

Toen we half juli nog maar een week te gaan hadden voor vertrek naar Tana om nieuwe voorraden en papierwerk zong de moed ons een beetje in de schoenen. Voor ons gevoel hadden we de afgelopen maanden maar weinig bereikt. Tegelijkertijd merkten we aan onze

vriend Menja dat hij - hoewel redelijk hersteld van ziekte - ook neerslachtig was. Hij vertelde dat hij al 7 maanden geen loon had ontvangen en daardoor geen geld had om zijn familie te bezoeken. Hoewel Menja daar eigenlijk niet van wilde weten, stelden we hem toen voor de rest van de verhalen (totaal 40 verhalen!) alvast te vertalen tegen loon. Na uitgebreid praten spraken we af

dat hij geen *loon* zou krijgen - hij doet het immers graag! - maar een *kado* voor ieder verhaal dat hij zou vertalen. We werden het gauw eens over de grootte van het kado. De volgende dag al had hij 15 verhalen vertaald en ingesproken op mobiele telefoon. De ochtend dat we vertrokken bracht hij nog de overige verhalen. Hij liet er geen gras over groeien! Zo gingen we heel bemoedigd van huis, met een kostbare schat van 40 bijbelverhalen in het Tanala. Nog de volgende dag is Menja vertrokken naar zijn ouders - iedereen blij en tevreden!

Ard en Carin de Leeuw

Ard en Carin, met de kinderen, werken in Zuid-Soedan onder de Laarim..

De tijd vliegt voorbij. We zijn nu al weer ruim een jaar in de Laarim.

Als we terugkijken zijn we door veel verschillende emoties gegaan en hebben veel meegemaakt en geleerd. We zijn ondergedompeld in de Laarim. Leren de taal en cultuur en nemen alles in ons op.

We hebben een stukje van de donkere kant gezien van de Laarim. De gezinsstructuur waarbij meisjes van 12 jaar worden uitgehuwelijkt om vrouw nummer 3, 4 of 5 te zijn. Jongens die op veediefstal gaan om de bruidsprijs te betalen en waarvan sommigen niet levend van de diefstal terugkomen. 4 jarigen die zorgdragen voor hun jongere broertje en zusje. Een keukenbrand waardoor 29 woningen voorledig verwoest werden en dat iedereen daarna bang is om aangewezen te worden voor de vervloeking van deze brand. Want zo'n verraad kan leiden tot ophanging. Geweerschoten in de avond om de volgende ochtend een Kali-bewoner met een schotwond naar de kliniek te brengen. Of explosies 25 km bij ons vandaan die ervoor zorgen dat we geëvacueerd moesten worden uit de Laarim voor een aantal weken.

We kwamen naar de Laarim wegens een uitspraak van een Laarim chieft. *"We leven in de duisternis, kunnen jullie mensen sturen die ons over Jezus, het Licht, komen vertellen."*

En we kunnen zeggen dat we in een jaar tijd al aardig wat duisternis hebben gezien en we geloven dat dit nog maar een kleins stukje is. Maar met al die duisternis is het Licht van God hier aan het werk.

Voor al de afgelopen 3 maanden is God enorm in ons bezig. We zijn van de fase "overleven" naar "leven" gegaan. We zijn van de Laarim "verschrikkelijk vinden" overgegaan naar "een diepe zorg voelen voor de Laarim".

We merken dat ons hart naar ze uitgaat en dat alle duisternis ons steeds meer aanvuurt om het Licht te brengen.

God is aan het werk in ons en in onze houding en liefde voor de Laarim en we zien dat God elke dag meer gebied wint in de Laarim.

Op dit moment hebben we 4 huisgroepen die we elke week bezoeken voor bijbelstudie. Elke groep bestaat uit 2 – 100 mensen. Als team hebben we 25 bijbelverhalen geschreven die de Laarim meer verteld over zegen en vloek en dat Jezus hun Verlosser en Bevrijder is. We trainen Carlo, een lokale jonge christen, in het leiden van deze bijbelstudiegroepen zodat hij het op termijn van ons kan overnemen en op andere plekken meer bijbelstudiegroepen kan starten.

Ard heeft 2 Farming Gods Way groepen en hij doet bijbelstudie met deze groepen en werkt op het land met hen. We verkopen zout en zeep tegen kostprijs en Carin repareert gemiddeld 20 kledingstukken per week voor de Laarim. Op deze manier geven we wat terug aan de Laarim die ons volledig opnemen in hun gemeenschap. We voelen ons gezegende mensen om van zo dichtbij te mogen zien wat God aan het doen is onder de Laarim. Om getuige te zijn dat het Licht, Jezus steeds meer terrein aan het winnen is en dat er langzaam mensen tot geloof komen.

Ons leven is met vlagen pittig en we zijn dankbaar dat we elke 3 maanden even 2 weken uit de Laarim zijn om als gezin op te laden en te genieten van een beetje luxe zoals een toilet in huis en een warme douche. Onze volgende break zal in november zijn. We zullen deze break doorbrengen in Nederland voor het bezoeken van familie en vrienden.

We hebben in november een **ontmoetingsavond op woensdag 8 november om 19.30 in het VEZ-Centrum, Rieteweg 12 te Zwolle.**

We willen je van harte uitnodigen

om ons dan te ontmoeten en meer te horen van ons leven in de Laarim.

Groetjes, Ard en Carin
Boaz, Manoah en Amy

The Laarim zijn Nijl-afstammelingen, woonachtig in de Boya Hills. Het is een ruig en heuvelachtig gebied met rijke grasvlakte met hoog gras en struikgewas.

Annemarie Boks

Annemarie, werkzaam in DR

Congo, houdt zich bezig met het voorbereiden van lesmaterialen over HIV en AIDS (boeken en films), en met het organiseren van workshops over AIDS. Dit is als eerste gericht op de kerkleiders maar ook voor groepen in de kerk. Ze is tevens betrokken bij het behandelingsprogramma van met

HIV geïnfecteerde mensen in het ziekenhuis en verantwoordelijk voor het testen op HIV van zwangere vrouwen.

Het was weer tijd

Tijd om deze bijdrage te schrijven voor het kwartaalblad. En dit keer kwam de vraag onverwacht. Meestal heb ik vlak voordat Margreet de vraag stelt het idee dat die eraan gaat komen. Dit keer dus niet.

Uganda

Toen de vraag kwam, op 23 augustus, was ik in Uganda. AIM had de **regionale conferentie** georganiseerd van 13-17 augustus. Ik had eigenlijk weinig zin, eerlijk gezegd, omdat ik het druk had met de syllabus (straks meer) en van alles en nog wat. Maar ik moet zeggen dat het een goede conferentie was met de Bijbeloverdenkingen vanuit de Bergrede. Het was ook heel goed om andere AIM-ers tegen te komen die elders werken en meer te weten over het werk dat zij doen en om samen te bidden. Prijs God voor deze dagen.

Het weekend na de conferentie bivakeerde het 'Congo-team' in het Guesthouse van AIM in Kampala en op maandag zijn we voor drie dagen naar **Murchison Falls Park** gegaan.

Toni Stenger, die als unit leidster werkt en met de CECA in Bunia, gaat binnenkort met pensioen en is nu voor 6 maanden terug naar Duitsland voordat ze in de loop van volgend jaar terugkomt om alles af te sluiten. We hadden dus geregeld dat we haar mee zouden nemen op een verrassingstrip. Ze had natuurlijk best wel door dat er iets op stapel stond ; helemaal geheim houden lukte niet, want ze moest die dagen natuurlijk wel vrij houden en verschillende dingen meenemen (zoals goede loopschoenen, zonnebrandcrème en insect repellent). We waren met z'n zessen en hebben er heel erg van genoten. Veel dieren gezien (zelfs een luipaard ver weg in een boom – en het is mijn wens er ooit ook een van dichtbij te kunnen zien in het wild) en ook de Murchison Falls gezien van beneden (op de boot) en van boven. Op de terugweg hebben we een omweg gemaakt via de Neushoorn Sanctuary. Omdat het midden op de dag was, laggen de witte

neushoorns die we zagen te slapen – vijf in totaal, maar we konden vrij dichtbij komen. Helaas hebben we de baby neushoorn die in augustus is geboren niet kunnen zien, de rancher zei dat dat te gevaarlijk zou zijn omdat de moeder heel beschermend is over haar jong.

Prijs God voor deze dagen dat we heel iets anders hebben kunnen doen en ervan hebben genoten.

Adi: activiteiten juni-augustus

Ik zei dus al dat ik het druk had, en heb, want de activiteiten gaan verder nu ik terug ben in Adi. Een kleine beschrijving van alles wat ik doe, en meteen erbij de gebedspunten.

De syllabus “Kanalen van Hoop” over AIDS voor de

trainingen van de kerkleiders. Daar ben ik dus mee bezig en ik merk dat het meer werk is dan ik gedacht had, vooral ook omdat AIDS Link, waar ik in 2013 de

training heb gevolgd, met een heel vernieuwd boek is gekomen dat ik net voordat ik in april vertrok, toegestuurd heb gekregen. Ook al is veel informatie hetzelfde, de volgorde is totaal vernieuwd en wil ik dus ook veranderen. Bid u mee voor wijsheid en voor concentratie zodat ik het kan goed kan verwerken in een syllabus die duidelijk is voor de deelnemers aan de workshops.

De **contacten met de regionale kerkleiders** zijn sporadisch, en ik weet nog niet of het mogelijk is om in september een workshop te geven voor hen die samen met mij de trainingen zouden kunnen geven. Misschien weet ik meer als dit kwartaalblad is uitgegeven. Dat kunt u dan altijd weer lezen op annemarieboks.aimsites.org (in het Engels). Bid u mee voor meer contact met de regionale kerkleiders ?

Als alles doorgaat, en dat weet ik ook nog niet, zijn de **eerste trainingen** voor de kerkleiders in de noordelijke districten (Watsa, Aba en Dungu) **in oktober**. Ik hoop dan de syllabus klaar te hebben. Wilt u meebidden dat dit zal lukken?

Eind juni/begin juli waren er de nodige uitnodigingen om het **afsluiten van het schooljaar** te vieren. In Adi waren er vier (kleuterschool, twee lagere

scholen en de middelbare school), en in Ingbokolo de kleuterschool. Ik schrijf eigenlijk wel 'twee lagere scholen', maar tijdens de viering

van de tweede lagere school werd ik naar het ziekenhuis geroepen omdat er niemand was die de testen kon doen tijdens de zwangerschaps-controle. Een verloskundige was naar een begrafenis en de ander moest op de verloskamer staan. De derde was met de zwangerschaps-controle bezig. Oké, dus ben ik maar gaan werken. Ik had in ieder geval m'n gezicht laten zien en toen ik terugkwam van het ziekenhuis was de maaltijd klaar na de viering en heb ik meegegeten. Het schooljaar begint op 4 september (nu ik dit schrijf is

het 31 augustus). Wilt u meebidden voor een goed begin? En ook voor de lagere school van Adi dat ze financiële middelen vinden om een klassengebouw (vier klaslokalen) te kunnen renoveren. Het dak is er tijdens een storm in april afgewaaid.

Begin juli waren er ook **twee doopdiensten** waar ik bij ben geweest. De eerste was in Adi en de tweede in Kumuru, op ongeveer 7 km afstand en de plaats waar de kantoren zijn gevestigd van de Kakwa chef, Likambo Araba. Hij was het die gedoopt werd, samen met twee andere chefs die onder hem staan. De chef heeft een moeilijke tijd achter de rug. Hij heeft namelijk een hersenbloeding gehad en is nog herstellende. Het was dus heel speciaal om bij zijn

doop te zijn. Het was een heel feest. Kokole Idring'i, CECA kerk president, was gekomen om te dopen. Wilt u meebidden voor deze chefs dat ze mogen groeien in hun geloof en wandel met God? Col.1:9-12.

We zijn ook begonnen met het bespreken van de veranderingen die het lezers comité in het **boek bestemd voor de tweejarige Bijbelscholen** voorstelt. Het werk vordert langzaam, omdat het moeilijk is om dagen te vinden dat iedereen kan, en ik ben ook ruim twee weken weggeweest. Bid dat we de correctie in september kunnen afronden en dat het boek geprint kan worden.

Bethsaida, ons project voor de ondersteuning van weeskinderen op school, kende op 28 en 29 augustus een eerste retraite waarin we 19 van de 21 ondersteunde

kinderen bij elkaar hebben gebracht.

Er was een groot verschil in leeftijd, de jongste had net zijn eerste jaar op de lagere school afgerond, de oudste had eindexamen gedaan.

Moeilijk soms om zodanig iets te presenteren zodat zelfs de jongsten het begrepen. Moeilijk ook om hun aandacht vast te houden. Maar dominee Langa wist zijn preken (over Esther en over de verloren zoon) zo te brengen dat hij de aandacht vasthield. Tijdens de evaluatie bleek dat iedereen van de twee dagen genoten had en het zeker voor herhaling vatbaar is. Voor elk weeskind was het de realisatie dat ze niet de enige zijn die ondersteund werd een openbaring. Het was ook heel leuk om de kinderen persoonlijk te leren kennen en meer van hun verhaal te horen. Een van de eindexamenkandidaten, Bhayo Mapasa (hij was degene die twee jaar geleden zelfmoord wilde plegen toen hij hoorde dat de eindexamenkandidaten intern moesten en hij beseftte dat daar geen geld voor was), wil verder studeren, vertelde hij me. Theologie, in Bunia op de universiteit of op de IBF, de Franstalige Bijbelschool, in Aru. Maar de kerk heeft al gezegd dat ze geen geld hebben om hem te ondersteunen. Voor ons in Bethsaida is het moeilijk om ons vast te leggen voor vier of vijf jaar. De kosten voor de studie zijn veel hoger dan een middelbare school. Toch willen we kijken hoe we eventueel ook verdere studies van weeskinderen kunnen financieren. Een van de meisjes, Abeti (derde

klas lagere school), had gedragsproblemen aan het eind van het schooljaar en heeft het jaar niet afgemaakt. Ze mag ook niet meer terug naar die school. We hebben met haar kunnen praten en raad kunnen geven. Haar oma gaat het eerste semester betalen op een andere school en ondertussen gaan wij haar volgen. Bid u mee voor de financiering van schoolgeld het komende schooljaar? Voor hen die eindexamen hebben gedaan en het komende jaar beslissen wat ze willen doen, en dat het mogelijk zal zijn hun droom te realiseren? Voor Abeti dat ze besluit Jezus te volgen en haar best zal doen op school. Voor wijsheid als we nieuwe aanvragen voor ondersteuning bespreken. Voor de nieuwe president van het bestuur nu zijn voorganger naar Bunia is gegaan als volksvertegenwoordiger bij de regering?

In juni heb ik bezoek gehad van twee Duitses die Adi kwamen verkennen voor een zendingsechtpaar dat eind dit jaar gaat komen vanuit hun organisatie.

Mathias en Sabine zijn arts en verloskundige en gaan ook in de regio artsen en verloskundigen helpen met praktijk onderwijs. Zij zullen mijn burens zijn. Bid u mee voor hun voorbereidingen? En ook voor de voorbereidingen hier. In het huis waar ze gaan wonen,

functioneert nu de drukkerij van de kerk en die moet verhuisd worden. Het gebouw waar de drukkerij naartoe gaat moet verbouwd worden.

Al met al verwacht ik dat de komende maanden, voordat ik in december terugkom naar Nederland voor een volgende medische controle, druk zullen zijn. Maar ik merk dat ik kracht van God ontvang om alles te doen wat ik wil doen en ook de nodige rustmomenten in kan plannen. Een van die speciale momenten was zeker de trip naar Murchison, en een laatste foto wil ik u zeker niet onthouden. Ik heb namelijk veel foto's gemaakt en dat is ook op foto vastgelegd bij de neushoorns.

2 Samuel 22:31 → "Gods weg is volmaakt; des Heren Woord is zuiver. Hij is een schild voor allen die bij Hem schuilen."

Verjaardagen werkers

02-02 Léonie
21-02 Dani Hofmann (2011)
25-03 Annemarie
30-03 Boaz de Leeuw (2011)
31-05 Erna
07-06 Louis
29-07 Siemen Hofmann (2015)
23-08 Abbey Hofmann (2008)
28-08 Jurgen

01-09 Vanya Hofmann (2004)
17-10 Issa Hofmann (2006)
01-11 Amy de Leeuw (2015)
03-11 Ard
04-11 Janny
23-11 Manoah de Leeuw (2012)
29-11 Carin
09-12 Katja

Adressen werkers

Annemarie Boks
Adi, DR Congo
c/o PO box 640
Arua
Uganda
annemarie.boks@aimint.org

Léonie Dieleman
Missão para o Interior da Africa
C.P. 1951
Rua Andrade de Molo
Casa Nº 167
Beira, Sofala
Mozambique
leonie.dieleman@aimint.org

Louis en Erna Tolkamp
Cupidohof 2
1363 VW Almere
louiserna.tolkamp@gmail.com

Jurgen en Katja Hofmann
BP 714
Antananarivo101
Madagaskar
jurgen@jurgenenkatja.nl

Hierbij het verzoek om uw post
voor Léonie, uitsluitend papier en
geen pakjes, in een grote envelop
te sturen naar:

Léonie Dieleman, p/a
Wilgenhoekweg 39^a
4333 RG Middelburg.

Graag een extra postzegel van € 0,70
bijsluiten.

Ard en Carin de Leeuw
P.O.Box 4008
Kampala
Oeganda
ard.deleeuw@aimint.org

AFRICA
INLAND MISSION

www.aim europe.nl

Contactadressen AIM Nederland:

Secretariaat: Bert Martijn Dijkstra
W.F. Smitlaan 36
3705 TZ Zeist
e-mail: director.nl@aimint.org
tel: 06-22696307

Penningmeester: Dirk Visser
Uiverweide 36
6708 LC Wageningen
e-mail: finance.nl@aimint.org
tel: 0317-712467 (tijdens kantoortijd)

Gebedsgroep: Margreet de Borst
Dukaatslag 6
3991TC Houten
e-mail: gebed.nl@aimint.org
tel: 030-6360726

Mobiliser: Gerla van Zandwijk
H. Verschuringstraat 11
4206 ZS Gorinchem
e-mail: gerla.vanzandwijk@aimint.org
tel: 0183-512201

**AFRICA
INLAND MISSION**

www.aim europe.nl